

jo hufte paa, at Bøvels ere færlige, eiendommelige Papiere, hvis Omfætning Retsordningen i færlig Grad betrygger, og hvorfor den paalægger Private mange Offre, faaledes de eiendommelige Regler med Hensyn til Indfkrænkningen i Vindikation o. f. v. Men faa er det naturligt, at Staten ogsaa bringer et Offer, for at fiftre en hurtigere Fyldestgjørelse, fom i en ikke ringe Grad har Betydning med Hensyn til Bøvels Kredit, faaledes at den altsaa ftaffer Bøvelskreditor en hurtigere Fyldestgjørelse, uden dog at kræve en høiere Betaling derfor. Dette vil jo allerede efter den gjældende Ret opnaas, naar Bøvelsager blive anlagte ved S- og Handelsretten, thi der erlægges de samme Gebyrer, men hvorfor ffulde man faa ikke ogsaa kunne faae en hurtigere Fyldestgjørelse i andre Tilfælde, og hvorfor ffulde faa der Debitor betale et høiere Gebyr? Naar man nu vil ffige, at det er en Undtagelse fra de almindelige Regler om Gebyrs Fastfættelse, faa vil jeg dertil fvare, at det er fferamende med, at Bøvels ere et eiendommeligt Papir, fom er forffjelligt fra de almindelige, og til hvis Bedfte Staten derfor ogsaa bør bringe færlige Offre. Svad dernæft angaar Vndringsforfflaget med Hensyn til Forligsmæglingen, er det jo ogsaa begrundet i, at nu gjælder den Regel ved S- og Handelsretten. Vi have ment, at det var naturligt at følge samme Regel ogsaa udenfor. Den ftaar jo ikke i nogen nødvendig Forbindelse med Proceduren, og forfaavidt vilde det altsaa være naturligt at gjennemfvøre den samme Regel. Det samme Hensyn har gjort fig gjældende ved Vndringsforfflaget til § 4. Ved S- og Handelsretten kunne nu Mofordringer, forfaavidt der ikke søges felføftandig Dom, gjøres gjældende uden Kontraklage og Kontraktffagsmaal, hvorfor ftaal faa ikke den samme Regel gjælde, naar Sagen forffølges ved en anden Ret? Hvorfor ftaal Bøvelsfylbneren være ftillet forffjelligt, efterfom Sagen behandles ved den ene eller den anden Ret? Det er den samme Grundfætning om Ligefftilling i Bøvelsprofester, fom har været veiledende for Udvælget, der ogsaa gjør fig gjældende paa dette Punkt. Det kan jo dog have fin Interesse for Kreditor, naar han f. Ex. har en Fordring, der delvis fvares til Bøvelsgjældens Beløb, at kunne faae den kompenseret, uden at behøve at have den Ueilighed, fom følger af at anlægge Kontraktffagsmaal. — Med Hensyn til § 9 har Udvælget dernæft foreslaet forffjellige Forandringer, navnlig Forandringer i Affattelsen, idet det er foreslaet, at Ordet „umiddelbar“ foran „Fogedforretning“ udgaar, og at fiftte Sætning flyttes op for Sammenhængens Styk efter den første Sætning, faaledes at der først kommer de formelle Regler om Forretningens juridiske Karakter og Sværffættelsesmaade, og dertil flutter fig faa de materielle Regler angaaende den Retsvirkning, fom er knyttet til den ftedfumdne Fogedforretning og den Raadighed, fom i

Kraft heraf indtræder over det udtagne Gods. Der har faa Udvælget foreslaet en Tilfføielse, hvoraf det bliver klart, at Meningen ikke er, at Refkorenten ftaal ved Hjælp af den tagne Siffershed ftaffe fig umiddelbar Fyldestgjørelse, uden at han behøver at erhverve Dom og gjøre Eksekution, men at Meningen er, at Godset ftaal foreløbig bevares til Siffershed for ham, og at han faa, naar Bøvelsfordringen er forfalden, ftaal søge Fyldestgjørelse paa almindelig Maade i Genhold til Dom eller Forlig. Og dernæft har Udvælget foreslaet, at det udtryffeligt ftaal udtales, at den Siffershed, fom faaledes er taget, ikke medfvører i Tilffælde af efterfølgende Konkurs en anden og bedre Ret for ham, end om der var ftillet haandsaet Pant. Dermed har Udvælget ment at kunne berolige fig ligeoverfor den Forffjel med Hensyn til Retsvirkningen, fom jo ganffe vift efter Lovforfflaget indvømmes en Kreditor, efterfom han søger Siffershed eller han søger Betaling. Naar for Exempel en Mand idag har faaet Siffershed ved en Fogedforretning, men faa Stykldneren gaar konkurs inden de frifter, der ifølge Konkurslovens Ufftrættelsesregler gjælde om haandsaet Pant, vil jo den Fæde horffalde, at en Kreditor ved Hjælp af § 9 kunde ftaffe fig en Siffershed, fom vilde komme alle de andre Kreditorer til Præjudice. Naar navnlig faa den Vndring til § 2 vedtages, hvorefter i alle Tilffælde Bøvelskreditor faar hurtig Afgang til at erhverve Dom og søge Fyldestgjørelse, vil der formentlig ikke være nogen Fare for, at Retten efter § 9 ffulde medfvøre Refultater, fom vilde blive til Skade for andre Kreditorer, faa vil altid en Bøvelskreditor nogle Dage efter kunne erhverve Dom til Fyldestgjørelse, og naar der faa ingen Ting er, kan Konkursen erklæres, og det, fom er taget til Siffershed, vil faa blive inddraget i Konkursboet. Paa den Maade har Udvælget ment at kunne forfone fig med Forffriften i § 9. Endelig er der ftillet et Vndringsforfflag til § 10 med Hensyn til det Tilffælde, at der er Vansffelighed eller Umulighed for i Diebliffet at faae den Embedsmands Medvirkning, fom regelmæssig ftaal værfætte Profesten. Der er jo i Lovforfflagets § 10 givet den Regel, at i faa Tilffælde kunne to lovfæste Vidner bruges til disse Forretninger. Der er jo imidlertid ved denne Regel ikke bestemt Noget om, hvorledes faa Bøvelslovens Forffrift om, at Profesten ftaal indfvøres i en Protokol, ftaal fyldestgjøres. For at dette kan ffe, maa den jo formentlig finde en Udfylbning Sted af Reglen i § 10, faaledes at det foreskrives, at denne Profest, fom Vidner have optaget, bliver at indfvøre i en Protokol, og det maa da ffe snarest muligt, for at man kan være fiffik paa, at Profesten ikke i Mellemtiden undergaar Forandringer, at mulige Feil rettes eller deslige. Derfor bør dens Indhold konffateres ved Optagelse i Protollen snarest muligt, og Udvælget har i faa Gen-